

“Mana Bezvainīgā Sirds triumfēs”

Miera Karalienes Atbalsis

Decembris 2010

“Medjugorjes Dievmātes centrs”, redakcija: Viļāni, Kultūras lauk. 15,
LV-4650 Tel. (+371)28336385, e-pasts: atbalsis@inbox.lv

073 (212)

Dievmātes vēstījums 2010.gada 25.novembrī

„Mīļie bērni! Es lūkojos jūsos un redzu jūsu sirdīs nāvi bez cerības, nemieru un izsalkumu. Tajās nav lūgšanas un pašārvības uz Dievu, tādēļ Visaugstais ļauj man nest jums cerību un prieku. Atverieties. Atveriet savas sirdis Dieva žēlsirdībai, un Viņš jums dāvās visu nepieciešamo un piepildīs jūsu sirdis ar mieru, jo Viņš ir Miers un jūsu Cerība. Pateicos, ka atsaucāties manam aicinājumam.”

Atveriet sirdis Dieva žēlsirdībai

Marijas skatiens iekļūst dziļi mūsu sirdīs, mūsu dvēselēs un redz to, ko mēs nevaram saskatīt: sirds postu, kas ir ieslēgts cilvēka dabā. **Nāve bez cerības** ir dabiskas sekas dzīvei, kurā Dievs nav pirmajā vietā; **nemiers un bads** norāda uz šādas dzīves, kurā cilvēks darbojas, nepilnībā un tukšumu.

Bet uzmanieties: tas, ko Dievmāte saka, attiecas ne tikai uz cilvēkiem, kuri „dzīvo bez Dieva”, bet arī uz mums, kas sevi saucam par kristiešiem, uz mums, kas „lūdzamies”, mums, kas sakām „es ticu”, kas sirds dziļumā uzskatām, ka esam labāki nekā citi „grēcinieki”.

Šie Jaunavas Marijas vārdi, iespējams, ir adresēti jo īpaši mums! Vēloties ieiet Debesu Valstībā, nepietiek atkārtoti saukt: „Kungs, Kungs!” vai Viņa vārdā paveikt lielu darbu. Ar vārdiem vai pat ar darbiem vien nepietiek, ir jāpilda „mūsu Debesu Tēva griba” (sal. Mt 7:21-23). Mēs piešķiram pārāk lielu nozīmi saviem vārdiem un darbiem, tāpēc mums ir grūti izprast un pieņemt šo Jēzus mācību.

Lai tas izdotos, vajag tikai atteikties no cilvēku loģikas principiem un pieņemt „Dieva loģiku”, kas ir pamatota Evaņģēlijā.

Neskatoties uz zinātnes un tehnoloģijas panākumiem, mūsu dzīvē arvien kaut kā pietrūkst, un vīrs tās vienmēr karājas nāves zobens. Noraidot Dievu,

„Kungs nāks un nekavēsies: izgaismos tumšā slēptos noslēpumus un darīs zināmus visām tautām.” (Adventa antifona)

mēs paši neesam spējīgi „saglabāt uz mūžiem” mūsu miesu, nemaz nerunājot par dvēseli. Tomēr, tā kā Dievs kļūva cilvēks, kopš iemiesošanās brīža Viņš vairs nav tālu no mums. Tagad Dievs ir tuvu un, ja mēs to vēlamies, Viņš mājā arī mūsu sirdīs. Bet mēs nevēlamies ar Viņu satikties, nesarunājamies ar Viņu, nelūdzamies, mēs nepaļaujamies uz Viņa žēlsirdību.

Nav lūgšanas un pašārvības uz Dievu, tādēļ Visaugstais ļauj man nest jums cerību un prieku. Dievs joprojām gaida mūs, bet... cik ilgi? Mūsu sirds tumsības apgaismo Jaunava Marija, kuru Dievs ir sūtījis, lai vēl reizi mums dāvātu (cik ilgi tas vēl notiks?) **cerību un prieku.**

Jēzus raudāja par Jeruzalemi, kura neatpazīna Viņa atnākšanas stundu. Vai mēs šodien tāpat gribam ignorēt Marijas klātbūtnes mūsu vidū laiku? Vai mēs joprojām turpināsim iepazīties ar Viņas vēstījumiem, bet mūsu sirdis aizies arvien tālāk un tālāk no Viņas, nogurušas nepārtraukti klausoties „vienus un tos pašus aicinājumus”?

Varbūt mēs centāties sekot daži Marijas aicinājumiem, bet pēc tam laicīgā dzīvē mūs aizrāva, un situācija, kurā mēs tagad atrodamies, ir vēl sliktāka nekā tā bija agrāk? Bet Dieva Māte

Dievmātes vēstījums Mirjanai 2010.gada 2.decembrī

„Mīļie bērni, šodien es šeit lūdzu ar jums, lai jūs varētu iegūt spēku, lai atvērtu savas sirdis un tādējādi apzinātos ciešanu pārņemtā Dieva vareno mīlestību. Caur Viņa mīlestību, labestību un lēnprātību arī es esmu ar jums. Es jūs aicinu, lai šis īpašais sagatavošanās laiks būtu lūgšanas, gandarīšanas un atgriešanās laiks. Mani bērni, jums ir vajadzīgs Dievs. Jūs nevarat doties uz priekšu bez mana Dēla. Kad jūs to sapratīsiet un pieņemsiet, īstenosies tas, kas jums bija apsolīts. Caur Svēto Garu Debesu Valstībā piedzims jūsu sirdīs. Es jūs vadu uz to. Pateicos jums.”

joprojām ir ar mums, mūs joprojām meklē, aicina, joprojām gaida mūs. Tas ir Dieva žēlsirdības laiks, pēdējā iespēja, ko Dievs dāvā cilvēcei tās pestīšanas dēļ, kā Jēzus teica svētajai Faustīnei Kovaļskai.

Šodien Marija atkārtoti to pašu: Atveriet savas sirdis Dieva žēlsirdībai, un Viņš jums dāvās visu nepieciešamo un piepildīs jūsu sirdis ar mieru, jo Viņš ir Miers un jūsu Cerība. Dievs patiesi mums dāvā visu, Viņš jau ir devis mums tik lielu dāvanu, kas pārsniedz pat mūsu visdrosmīgākās cerības un prasības: Viņš ir devis mums pats sevi Jēzū. Ko vēl mums būtu jāgaida?

Nepieļausim, ka mūsu dienas tiek aizpildītas ar nevajadzīgām lietām, ar tukšībām. Tās atrodas mūsu ienaidnieka, melu tēva, iespaidā, kas nogalina cerību mūsos. Pacelsim savas acis uz Tēvu, plaši atvērsim Viņa priekšā savas sirdis. Lai vēstījumā ietvertais aicinājums kļūst par mūsu ikdienas uzdevumu Adventa laikā, un Jēzus ienāks mūsos. Ieklausīsimies Jaunavas Marijas vārdos, kas ļoti līdzīgi rīkojumam, ko Viņa reiz izteica kalpiem Galilejas Kānā, un, tāpat kā tas notika ar viņiem, mūsu upurētais ūdens kļūs par dievišķas kvalitātes vīnu.

Nuccio Quattrocchi

Vēstījums no Betlēmes Grotas

Es esmu dzimis kails, Dievs saka,
lai tu spētu atteikties pats no sevis.
Es esmu dzimis nabags,
lai tu par vienīgo bagātību uzskatītu mani.
Es esmu dzimis grotā,
lai tu mācītos svētdarīt ikkatru vietu.
Es esmu dzimis bezpalīdzīgs,
lai tu nekad nebaidītos no manis.
Es esmu dzimis no mīlestības,
lai tu nekad nešaubītos par manu mīlestību.
Es esmu dzimis cilvēka veidolā, Dievs saka,
lai tu varētu kļūt par Dieva bērnu.
Es esmu dzimis vajāts no paša sākuma,
lai tu nebūtu iekšēji sašķelts.
Es esmu dzimis tavā cilvēka dzīvē,
lai visus ļaudis aizvestu Tēva mājās.

Lambert Noben

Gaidīšanas laiks

„Lūk, skaidra balss, tā izskan tumšā
naktī, visi nakts murgi pazūd, jo Jēzus
staro no augšienes. Mums ir sūtīts Jērs,
Viņš nāk piedot visus grēkus. Visi reizē
asarās mēs lūdzam piedošanu...” – tā
skan sena Adventa himna.

Advents ir liturģiskā gada visskaistākais laiks: gaidīšanas laiks, cerības laiks. Tie, kuri gaida, to dara tāpēc, ka cer, un cerība jau ir prieka nojauta un trīsas. Un ko lai mēs gaidām, ja ne Viņu, kuram ir jānāk? Raksti vēstī mums par laiku beigām: „Svētīgi tie kalpi, kurus kungs pārnākot atrod nomodā; tiešām, es jums saku, ka viņš, apsējis priekšautu, tos apsēdinās, apstaigās visus un tiem kalpos. Un ja viņš nāktu nakts vidū vai pirmajos gaišos un tos atrastu nomodā, svētīti tie!” (Lk 12:37-38)

Kura būs tā svētītā paaudze, kas sagaidīs Viņu? Svētie Raksti un Katehisms mums nedod nekādas laicīgas norādes. Tomēr Evaņģēlijs aicina mūs pētīt laiku zīmes, un to faktiski ir daudz:

„Cilvēce ir aizmirsusi savas iznīcības ieroču milzīgos resursu apjomus, kurus tā izmanto šim mērķim. Tā arī neatceras par savu vienotību ar Dievu. Tā pārkāpj dabas likumus un atsakās no svarīgām morālām vērtībām. Liela pasaules daļa noliedz jebkuru cilvēka garīguma dimensiju. Materiāli attīstītā cilvēces daļa ir uzsākusi traku skrējieni pret tehnoloģiskajam progresam paša tehniskā progresa dēļ. Tai pat laikā nabadzīgo valstu iedzīvotājiem, simtiem miljonu cilvēkiem ir jārij izmisuma asaras, jo bieži nav pat dienišķās maizes, ko varētu nodrošināt brālīga dalīšanās. Šī pasaule, kuras iemītnieki esam mēs visi, Tēva acīs ir nonākusi nāvīga grēka stāvoklī.” (R. Laurentin)

Viņa acīs tūkstoš gadi ir kā viena diena: tas, kas nav noticis tūkstoš gadus, var notikt vienā dienā. Pāri visam, ļoti skaidras šo laiku zīmes ir dažādās Jaunavas Marijas parādīšanās visā pasaulē: liela mozaīka, kuras mazie gabaliņi (ļoti svarīgi gabaliņi ir Medžugorjes notikumi) veido unikālu pestīšanas plānu, un tas kļūst arvien skaidrāk un skaidrāk redzams. Tēvs Renē Laurentins ir apkopojis 2400 parādīšanās, un tā ir tikai maza daļiņa no visām; falsifikācija ir konstatēta tikai ļoti nedaudzās reizēs.

„Esmu nākusi pēdējo reizi aicināt pasauli atgriezties. Pēc tam es vairs nepārādīšos uz šīs zemes.” (02.05.1982.) „Ar notikumiem, kas ir sagatavoti un ir tuvu, satanam tiks atņemta vara, kura viņam vēl pieder... lūdzieties, lai mīlestības valstība valdītu visā pasaulē... neticīgajiem būs par vēlu atgriezties...” „Es lūgšu manu Dēlu nesodīt pasauli, bet es ļoti lūdzu jūs – atgriezties. Jūs nespējat iedomāties, kas notiks vai ko mūžīgais Tēvs sūtīs zemei. Tādēļ jums ir jāatgriežas! Atsieties no visa! Gandariet!” (24.06.1983.) Tie ir nopietni, ļoti lūdzoši un dramatiski vārdi. (R. Laurentin)

„**Slimība, kura pastāv šobrīd, tiks dziedināta Lielās Zīmes klātbūtnē.**” Ivo Juričičs gaida, kad viņa amputētā kāja pieaugs atpakaļ, jo caur vizionāriem Dievmāte viņam to apsolīja. Ivanka, kura kopā ar Dievmāti pavada veselu stundu! „Viņa palika ar mani vienu stundu. Es nekad Viņu nebiju redzējusi tik skaistu. Viņa bija tik maiga un skaista...” Tad Viņa ļauj Ivankas mirušajai laicīgajai mātei pienākt pie meitas, noskūpstīt un apskaut viņu, un visbeidzot arī Ivanka var noskūpstīt Jaunavu! Un eņģeļi uz to nolūkojas!

Mirjana ir saņēmusi tāda materiāla, kas uz zemes neeksistē, gabalu, uz kura ir uzrakstīti noslēpumi, kas šobrīd līdz

noteiktam laikam nav redzami... Daudzi priesteri un brāļi ir izbijušies, viņi redīgē, pārbauda, mēģina jaunu vīnu ieliet savos vecajos vīna traukos. Bet Medžugorje ir „pilna pakete” – vai nu pieņem visu vai nav iespējams saprast neko.

„**Lūdzieties par mieru, lai jo drīzāk iestātos miera ēra, uz kuru mana Mātes Sirds ar nepacietību gaida.**” (25.06.1995.) „**Es vēlos atjaunot lūgšanu kopā ar jums un aicināt jūs gavēt, ko es vēlos upurēt manam Dēlam Jēzum, lai atnāktu jaunais laiks – pavasara laiks.**” (25.10.2000.)

Cik Marija ir skaista! Viņa nāk katru dienu – jauna, skaista, tīra, majestātiska, mīlestības pilna. Īpaši visvarena (caur žēlastību), garantējot mums savus ievērojamus apsolījumus. Skumjas, ilgas, cerība, slavas dziesmas, sāpes, izraidījums asaru ielejā zem debesīm, kuras ir tik zilas, un bezgalīga gaidīšana... „Cerība, kas mazinās, grauž sirdi.” (Sal. pam. 13:12)

Piero Gottardi

Aizākēties pie Debesīm

Gaismas atspulgi no Marijas zemes

Cilvēku mājās un prātos caur TV, internetu, laikrakstiem u.c. medijiem neaicinātas ienāk traģiskas ziņas, radot bailes un uztraukumu. „Fakti” tiek komentēti, mēģinot radīt *sensāciju*, bet beigās tas viss rada tikai spriedzi...

Bet pasaule nav TV ekrāns un cilvēce nav realitātes šovs! Cilvēks un viss radītais Visums pieder Dievam, kurš ir labestīgs, skaists un taisnīgs... Kādēļ tas nevarētu būt piemērs Viņa bērniem?! Kādēļ mēs uztveram sevi un visu sev apkārt kā iegrimušus pesimisma jūrā, kurā mūs mētā raižu un baiļu vilņi? Redzams, ka mums jāpaskaidro pašiem sev, ka nestabilitātes sajūtu novājināts cilvēks ir vairāk ietekmējams, ka *globalizācijas sistēmā* kādam ir izdevīgi turēt mūs cieši savās rokās!

Daudzi cilvēki sūdzas par nomācošo tukšumu, kas ienāk mūsu eksistencē un dara to pelēku un monotonu. Tukšumu, kas kož sirdi un paralizē mūsu spējas mīlēt un būt aizrautīgiem mūsu dzīves notikumos. Banalitāte un klišejas pārpludina sarunvalodu un viss šķiet smieklīgs un nenožīmīgs. Šī iemesla dēļ mēs kļūstam lēnīgi, mīlam mums piederošās laicīgās lietas, mīlam tikai mirkļa emocijas...

Ilūzija, ka tas mums var dāvēt patiesu dzīvi; mēs mīlam pašu ilūziju. Bet reāli mums visapkārt ir tikai tukši kakti.

Tādēļ arī Marija atnāca Medžugorjē, lai pateiktu mums, ka, ja mēs gribam, mēs varam mainīt visas planētas likteni, jo viss vēl nav zaudēts; ka mums vajag ticēt: „*Mīlie bērni! Šajā žēlastības laikā, kad Dievs ir atļāvis man būt ar jums, bērniņi, es vēlreiz aicinu jūs atgriezties. Strādājiet pasaules atpestīšanas labā īpašā veidā, kamēr es esmu ar jums. Dievs ir žēlsirdīgs un dāvā īpašas žēlastības, tādēļ meklējiet tās caur lūgšanu. Es esmu ar jums un neatstāju jūs vienus...*” (25.05.2008.) „*Esiet priekpilni miera un mīlestības nesēji šajā nemierīgajā pasaulē...*” (25.06.2008.)

Neapšaubāmi cilvēks maksā augstu cenu par savas nepaklausības sekām, par aiziešanu prom no Dieva, un iemesls tam ir paaudzēs mantotie grēki. Mums ir jāatpazīst sliktie augļi, kas iedarbojas uz visiem mums. Savukārt lūkošanās uz lietām tikai caur tumšām brillēm nozīmē turpināt izslēgt Dievu no mūsu dzīvēm, bet taču „*Dievs ir žēlsirdīgs un dāvā īpašas žēlastības, tādēļ meklējiet tās caur lūgšanu. Es esmu ar jums un neatstāju jūs vienus...*”, saka Dievmāte Medžugorjē 2008. gada 25. maijā.

Atliek tikai viens ceļš – **aizāķēties pie Debesīm!** Ar sirdi, ar prātu, ar dvēseli un ar garu, ar žēlastības pārveidotām acīm un tā lūkoties uz visām lietām „no augšienes”... Viss ir pārveidots, paplašinās redzesloks un ir iegūta dzīves jēga; to vairs neietekmē publiskā viedokļa pārsvars.

Vēl vairāk – **aizāķēties pie Debesīm** nozīmē neskatīties uz sevi, novērst skatu no savtīguma seklās pasaulītes, kas mūs bremzē. Tas nozīmē atvērt sevi plašajam žēlastību horizontam, kas visus ved atpakaļ pie Kristus: „*Mīlie bērni, šodien īpašā veidā es svētīju jūs un lūdzu, lai jūs atgrieztos uz patiesā ceļa, kas ved pie mana Dēla – jūsu Glābēja un Pestītāja – pie Tā, kurš jums dāvāja mūžīgo dzīvi. Pārdomājiet visu cilvēcisko, visu, kas neļauj jums sekot manam Dēlam – nepastāvību, trūkumus un ierobežotību – un tad padomājiet par manu Dēlu, par Viņa dievišķo bezgalību. Atsakoties un lūdzoties dariet cienīgu savu miesu un pilnveidojiet savu dvēseli. Esiet gatavi, mani bērni...*” (Vēstījums Mirjanai 2010. gada 2. aprīlī)

Pasaule ir uzkrāvusi sev smagu nastu, tā cenšas risināt šodienas vajadzības bez patiesas apziņas par to, kas to gaida mūžībā: esamība, ko vadīs Gars

un kas līdz ar to prasa no cilvēkiem tikt pārveidotiem pēc Gara likumiem...

Ko darīt? Kas ir šie *āķi*, kas mūs savieno ar Debesīm un ceļ augšup? Viss ir uzrakstīts Evaņģēlijā. Kristus vadīja visas lietas vienkāršā un izprotamā valodā, jo mūsu saprašanas telpa ir maza. Svētais Pāvils – viens no mums – uzņēmās ‘tulka’-interpretētāja lomu un atstāja mums vēstules, kas stāsta par vispirmērotāko dzīves plānu sevis pacelšanai Garā. Ir vērts tās izlasīt...

Ja mēs šos ierosinājumus pielietosim dzīvē, mēs drīz vien atklāsim, ka savā ceļojumā pie Dieva esam *aizāķējušies pie Debesīm* – vienībā ar eņģeļiem un erceņģeļiem, ar svētajiem un taisnīgo dvēselēm. Nebūs grūti palikt viņu sabiedrībā, lūgties un turpināt kārtot šīs zemes lietas. Mierpilnā garā.

Stefania Consoli

Cilvēku sejās

Ikviena ir sastapis cilvēkus, kuru sejās atspoguļojas Dieva mīlestība. Visās viņu darbībās šie cilvēki atklāj Dieva klātbūtni, Viņa bezgalīgo labestību. Mēs satiekam viņus ielās, pa kurām soļojam katru dienu. Mēs parasti viņus pat neievērojam, jo vairāk esam aizņemti ar to, kas ir mūsu prātos. Bet dažreiz, kad nonākam sarežģītā situācijā vai kāda lūgšana ir atklājusi tik dārgo un nepieciešamo tuksnesi mūsos, pēkšņi viss negaidīti notiek... Mums ir jāpamostas, jāatklāj Dieva Gars mūsos, kas atver mūsu dvēseles acis, un tad mēs šos cilvēkus ieraugām vai drīzāk – atpazīstam Dievu šo cilvēku sejās.

Kungs izmanto šos cilvēkus kā savus darbarīkus, lai darītu labu. Viņš izmanto viņu visparastākās darbošanās, lai atklātu sevi pasaulei, visiem saviem bērniem. Tā ir Viņa vislielākā vēlēšanās. Viņš vēlas, lai ikviens viņu iepazītu, lai tie, kuri ir tālu no Dieva, atcerētos Viņu. Un šie cilvēki nedara neko ārkārtēju. Viņi dzīvo un mīl, un tieši viņu mīlestība ir neparasta.

Vai mēs vēl spējam brīnīties par ikdienas klusajiem brīnumiem? Mums līdzīgu cilvēku sejas ir piepildītas ar cerību, viņiem ir skaidras acis un atklāts smaids, lai gan mēs visi dzīvojam vienā un tai pašā pasaulē, kurā ir tik daudz ciešanu un kontrastu. Viņi izdzīvo Dieva dzīvi sevī...

Es biju Mestres patversmē, kad Dievs atļāva man satikt kādu vienaudzi. Viņš teica, ka ir neticīgs, bet tomēr turpināja uzdot jautājumus – kādēļ jauni, mierpilni un normāli cilvēki izvēlas pavadīt savu laiku ar nabagiem šajā neviesmīlīgajā vietā? Kad cilvēki uzzina, ka es studēju teoloģiju, tad pār mani birst psiholoģiskas dabas jautājumi... Es uzmanīgi tieku ar tiem galā, bet labi zinu, ka teorija nevar apmierināt to dziļo vajadzību, kas ir ieslēgta viņu sirdīs. Es bieži jautāju šim jaunietim: „Vai tu atpazīsti Dievu kādu cilvēku sejās?” Viņš atbildēja: „Nē,” bet uzreiz palūkojās apkārt. Viņš ielūkojās mierpilnajās cilvēku sejās visapkārt, cenšoties „**ielūkoties aiz redzamā**”, kā to biju darījis es.

Jēzus pats mums ir teicis: „Ko jūs darāt vismazākajiem no maniem brāļiem, to jūs darāt man!”

Tas mums ne vienmēr ir viegli, jo esam vairāk koncentrējušies uz to, ko cilvēkiem jādod mums, mēs gaidām vis kaut ko sev; un tā attiecībā ar cilvēkiem mūsu intereses ir pirmajā vietā. Mēs vairs neesam spējīgi uzlūkot to noslēpumu, ko katrs cilvēks nes sevī. Mēs vairs nebrīnāmies par kluso ikdienas brīnumu.

Bet Kungs nekad nepārstāj mūs aicināt, un reizēm Viņš izmanto cilvēkus, lai pēkšņi mums atvērtu acis, lai pasacītu, ka Viņš ir šeit, lai vestu mūs atpakaļ pie sevis. Un tad aizsākas meklējumu ceļojums, lai Viņu sameklētu vienmēr, lai Viņu ieraudzītu ikvienā cilvēkā.

Tāpēc, ka šie cilvēki ir kā ugunsliemas – un arī mums ir jācenšas kļūt tādiem – tiek atklāts liels noslēpums: Dievs mājā katrā no mums. Viņš izvēlējās iemiesoties, pieņemt cilvēka seju un nostiprināja katra cilvēka cieņu uz mūžīgiem laikiem.

Jā, patiešām – kad mēs iemācāmies atpazīt Viņu tajās sejās, kuras apzīmogo skumjas un ciešanas, pazemotos un ievainotos skatienos, šodienas vienaldzības skarto rētās, tad mēs tiešām varam teikt, ka esam sākuši mīlēt. Mēs zināsim un jutīsim, ka Dievs ir ikvienā, ka Dievs ir visur, ka Dievs ir Dievs. Un mēs pārstāsim uzvesties ka savas dzīves saimnieki. Un visas lietas ieņems savu īsto vietu. Un mēs būsim brīvi, brīvi mīlēt.

Francesco Cavagna

**Decembrī lūgsimies par tiem,
kas ir izmīsuši,
par izirušajām ģimenēm,
lai Jēzus, Miera Karalis,
piedzimst viņu sirdīs.**

Notikums hospitālī

Mūķenes Annas Gžibovskas liecība, ko pierakstījusi viņas garīgā māsa Dorothea Tribula, publicēta poļu žurnālā „Ryccerz Niepokalanej” 11/1996. Māsa Anna 2. Pasaules kara laikā kalpoja hospitālī; viņas stāstus par tā laika neparastiem notikumiem vecākās mūķenes atceras līdz pat šai dienai.

Neaizmirsīšu gadījumu, kas notika, kad Padomju armija otrreiz ieņēma Ļvovu. Es toreiz strādāju hospitālī, kur pēdējos dzīves mirkļus vadīja 26-gadīgais Franks N. Viņš bija liels skandālists un noziedznieks, kas atklājās tikai pirms pašas viņa nāves.

Pirms kara viņš strādāja par kučieri smagi slimo patversmē. Kad sākās karš, viņš patvaļīgi pameta darbu un pievienojās marodieru bandai.

Viņa atgriešanās – tā ir Vissvētās Jaunavas Marijas žēlsirdības nopelns. To izlūda māsa Zamislovska, kura šai nodomā ar rožukroni rokās lūdās sešus gadus pēc kārtas. Viņa bija klostera priekšniece pie patversmes, kurā strādāja Franks un no kura, viņai par lielu nožēlu, viņš aizbēga.

Franka atgriešanās

Hospitāļa ķirurģiskajā nodaļā viņu ieveda 1945. gada vasaras nogalē ļoti smagā stāvoklī. Viņam bija tuberkuloze un uz tās pamata izveidojies strutains plaušu iekaisums. Viņš nogulēja slimnīcā trīs mēnešus un pa šo laiku trīs reizes lūdza pēc Grēksūdzes sakramenta un Svētās Komūnijas.

Trešajā mēnesī viņa veselības stāvoklis sāka strauji pasliktināties. 31. oktobra pēcpusdienā, kad mēs slimajam mainījām gultas veļu, viņam sākās spēcīga plaušu asiņošana. Viss applūda ar asinīm: gulta, grīda, es un vēl viena māsa – no galvas līdz kājām. Bet, neskatoties uz to, Frankam nāve neiestājās, bet viņš sāka kliegt, ka redz sātānu un atvērtu elli, kurp viņu cenšas ievilk ar dažādiem rīkiem. Tajā pašā laikā dvēseli viņam dedzināja izdarītie noziegumi. Viņš tajos tagad atzinās, izmisīgi saucot: „Priesteri!” Slimais atgaiņājās no ļaunajiem gariem, slēpjoties aiz māsām, kurās iekārās ar abām rokām. Viņš gan krampjaini sarāva kājas čokurā zem sevis, gan šausmās mētājās uz visām pusēm. Ne aicinājumi palauties uz Dieva žēlsirdību, ne pilnīgas nožēlas mēģinājumi nespēja viņu nomierināt. Situācija bija šausmīga. Atrast priesteri slimnīcā tādā laikā bija neiespējami –

slimnīcas kapelāns dzīvoja draudzes mājā kilometra attālumā.

Lūdzu Franku atlaist rokas no manis, lai varu sameklēt priesteri, bet viņš man: „Nelaidīšu, mani tūlīt velni aizraus prom!” Es iedevu viņam rožukroni un teicu: „Ņem, turi! Tas tevi arī aizsargās no velniem, bet mani palaid!” Izgāju satraukumā koridorā un... tavu brīnumu! Pa koridoru iet karmelītu tēvs: viņš atnesis pusdienas slimam brālim mūkam. Es palūdzu somu atstāt koridorā un ienākt palātā pieņemt mirstošā Franka grēksūdzi, un iedevu viņam stolu un svētīto eļļu.

Tikko palātā parādījās priesteris, tā elle kopā ar visiem ļaunajiem gariem pazuda. Franks iztaisnoja savas čokurā savilktais kājas un uzsāka garum garu savu pārkāpumu klāstu, neaizmirstot arī Dieva zaimošanu. Visi, kas bija palātā, to klausījās jau pa otram lāgam. Priesteris viņam saka: „Klusāk! Klusāk!...” Bet Franks izlēmīgā balsī noklīdz, kā ar nazi nogriež: „Nekādu – klusāk! Pastarā tiesā visa pasaule zinās, kādus noziegumus es tiku izdarījis!” – un klāsta tālāk visu, kas viņam bija sagādājis neciešamas mokas. Kad viņš beidza runāt un saņēma grēku piedošanu, viņš kļuva absolūti mierīgs, izstiepa rokas, it kā sveicinādams kādu, un ar pēdējiem spēkiem izkļiedza: „Pateicos Tev, Marija, ka izglābi mani!” Pēc mirkļa, salicis rokas uz krūtīm, izdvesa garu. Svētību ar eļļu viņš saņēma jau miris.

Grēksūdzes sešu stundu garumā

Mēs ar otru māsu iznesām mirušo, sakārtojām viņa guļasvietu, izmazgājām palātā grīdu, lai infekcija neizplatītos tālāk. Pēc tam nomazgājāmies pašas, pārgērbāmies tīros halātos un devāmies pildīt tālāk savus pienākumus: māsa Cecīlija uz 10. palātu, bet es atpakaļ uz 5. palātu, kurā bez Franka atradās vēl astoņi smagi slimi vīrieši. Kāds man bija pārsteigums, kad ieraudzīju, ka neviens no viņiem neatradās gultā, bet bija noslēpušies zem tām, pie tam galvas apseguši ar spilveniem un matračiem. Pat slimais, kuram kāja pēc ievainojuma celgālā un stilbā bija iekārta atsvaros, norāvēs no vadiem un metāla stieplēm un palīdis zem gultas. Es ieskatījos viņam sejā un sastingu: mati bija momentā nosirmojuši, acis izvalbītas. Viņš drudzaini spieda pie galvas matraci un pārvērstā balsī pieprasīja priesteri, pie tam – nekavējoties. To pašu lūdza arī visi pārējie.

Es tūlīt aizsūtīju sanitāri, lai uz ziņojumu dēļa pie ieejas galvenajā korpusā uzraksta, ka nodaļā steidzīgi vajadzīgs priesteris. Pati ar citu sanitāru palīdzību

ņēmos vilkt ārā no zem gultām pārbiedētos slimniekus un noguldīt viņus normāli. Visi bija ārkārtīgi pārbijušies un gaidīja priesteri kā slīcēji glābšanas riņķi.

Pl. 17.15 atnāca kapelāns t. Voroneckis. Es paliku dežūrēt koridorā, lai neviens nenāktu palātā, nenestu vakariņas vai zāles, citiem vārdiem – lai netraucētu. Pl. 23.15 tēvs kapelāns iznāca no palātas pilnīgi bāls un nosvīdis. „Kas šajā palātā bija noticis?” – viņš tikai pajautāja un nokrita bezsamaņā. Divas krievu tautības dežurantes, ieraudzījušas šo ainu, pieskrēja man klāt un palīdzēja viņu uzlikt uz nestuvēm, kamēr viņš atguva samaņu. Līdz draudzes mājai nokļūt viņam palīdzēja divi sanitāri.

Raudas un vaidi 5. palātā

Par vakariņām palātā neviens pat dzirdēt negribēja. Visi lūdza, lai es palīdzu noskaidrot gandarīšanas lūgšanas un pēc tam kopā pateikties Dievam, ka viņi vēl ir palikuši dzīvi un varējuši izsūdzēt grēkus, ka velni nav viņus aizrāvuši prom uz elli, ko viņi bija ieraudzījuši savā tuvumā.

Visu atlikušo nakti es pavadīju šajā palātā lūgšanās un gatavojoties Svētajai Komūnijai. Rītā, kad viņi ieraudzīja priesteri, kurš nesa viņiem Hostiju, viņi skaļi raudāja kā bērni.

Cik gan dārgas droši vien šīs asaras bija Pestītājam, kura žēlastība izcīnīja šo lielo uzvaru!

Brokastis viņi arī negribēja ēst, bet raudādami pateicās Dievam par vakardienu.

Visu, kas šajā palātā bija darāms, es biju izdarījusi un aizsteidzos uz citām palātām, lai sagatavotos ārstu rīta apgaitai pl. 8.00.

Ārstu apgaita

Apgaita sākās ar 1. palātu. To vadīja krievu ārsts, profesors Karavanovs, kopā ar vairāk kā desmit citiem ārstiem – poļiem, krieviem, ukraiņiem. Viņi uzmanīgi ieklausījās profesora sacītajā, pacientiem un man veltot sirsniņu uzmanību. Kad dakteri ienāca 5. palātā, profesors, uzmetis skatu guļošajiem, sarauca uzacis. To pašu izdarīja arī pārējie. Pēc neliela klusuma brīža viņš mani dusmīgi uzrunāja un teica:

- Māsa Anna, cik reizes esmu lūdzis ziņot man par visām pārvietošanām, kādas tiek veiktas nodaļā!

Bet es viņam atbildu:

- Nesaprotu, profesor, par ko jūs runājat...

- Kā tā? Nomainīt veselu palātu slimnieku un nevienam neko neziņojot!

- Profesora kungs, neviens slimais šajā palātā nav ticis nekur pārvietots. Tie paši, kuri te bija vakar, aizvakar un vēl iepriekš.

Profesora asistents, dakteris Lebharts, man čukst pie auss poliski:

- Māsa Annuška, neturi nu profesoru par idiotu. Šeit taču no iepriekšējiem pacientiem nav neviena vienīgā. No kurienes tu savāci astoņus jaunus slimniekus bez ārstu ziņas?

Tikai izkarinātās temperatūru mērīšanas listes, diagnozes un visbeidzot – saliektās metāla atsvaru stieples viņus pārliecināja, ka es nemeloju.

Profesors pavaicāja, kas tad ir noticis, ka visi tā pārvērtušies un nosirmojuši? Es atbildēju, ka sakarā ar Franka nāvi palātā ir risinājusies kaut kāda ellišķa scēna, kas visus nobiedēja, bet arī lika atgriezties pie Dieva. Tāpēc laikam viņi arī kļuva tādi.

Klusēdami ārsti apstaigāja visu palātu, bet koridorā uzstāja, lai es pastāstu par notikušo sīki. Es viņiem īsumā izklāstīju visu, kā bija – gan kā „nejauši” blakus uzradās priesteris, gan kā Franks nomira uzreiz pēc grēku piedošanas saņemšanas. Profesors uz to nopietni atbildēja:

- Lūk, jums vēl viena no daudzajām liecībām, ka Dievs ir un ka cilvēka dvēsele ir nemirstīga.

Pēc apgaitas pie manis pienāca trīs dakteri – divi poļi un ukrainis. Viņi palūdza man lūgšanu grāmatu un arī nākamajā dienā no rīta pieskatīt nodaļu, jo viņi iešot uz grēksūdzi un pie Svētās Komūnijas, ko neesot darījuši kopš skolas beigšanas. Tāpēc viņi nedaudz nokavēšot darba dienas sākumu.

Kad nākamajā dienā viņi ieradās darbā, arī viņi bija tikpat satraukti un pārveidoti, kā iepriekš minētie slimnieki. Ar prieku viņi no manis pieņēma brīnumainos Dievmātes medaļonus un rožkroņus.

Ko pacienti piedzīvoja?

Pēc pusdienām es izbrīvēju dažas brīvas minūtes, lai parunātos ar saviem pacientiem. Viņi visi atzinās, ka ikvienam no viņiem bija iemesls nokļūt ellē un ka tikai brīnumainā kārtā viņi netika turp aizrauti. Teica, ka ilgu gadu nebija gājuši pie grēksūdzes, viens no viņiem pat 40 gadus.

Pats vecākais slimnieks, kuram granātas sprādzienā bija norauta kāja, raudāja no prieka, ka vakar netika aizrauts uz elli, kaut gan to ļoti bijis pelnījis. Pēc Euharistijas pieņemšanas viņš bez mitas lūdzās, lai varētu nomirt, neapvainojot Dievu un paturot Viņu sirdī, kā tas bija pašlaik.

Vecā vīra lūgšana Dievam laikam bija patīkama un tika uzklausa – tās pašas dienas vakarā viņš bez jebkādas agonijas aizmiga mūža miegā. Pārējie palātas iemītnieki, skatoties uz mirušo večuku, ar asarām lūdzās, lai arī varētu nomirt tieši šodien. Nomierināt viņus izdevās tikai atgādinot, ka par nodarīto vainu vajag gandarīt un savu dzīvi izlabot.

Kad es palūdzu aprakstīt, kā sātnas izskatās, viņi aizklāja sejas ar rokām, bet viens no slimajiem, inženieris pēc izglītības, pateica, ka tas nav iespējams. Sātana erudīcija pārspēj visu zinātnieku zemes virsū erudīciju, un izskatās viņš tik šausmīgi, ka labāk paciest jebkuru spīdzināšanu virs zemes, bet ne krist viņa ķetnās. Tas, kā viņu attēlo cilvēki – ir tikai maza bērna zīmējums.

Domāju, ka ir svarīgi piebilst, ka Franka grēksūdzi pieņēma karmelītu tēvs, kurš tikai tajā mēnesī bija saņēmis priesteru svētības. Viņš Ļvovā ieradās taisni pēc Garīgā semināra beigšanas. Viņu sūtīja aiznest uz hospitāli pusdienas slimajam ordeņa brālim pulksten 12, bet viņš nomaldījās un ieradās tur tikai tajā brīdī, kad Franks iekliedzās: „Priesteri!”, tas ir, pulksten 15 – Dieva žēlsirdības stundā. Acīmredzot – tā viņu vadīja Dievmāte, Vissvētā Miera Karaliene...

„Echo Maryi Królowej Pokoju”

Nr 258, 259, Krakova

NO BAZNĪCAS DZĪVES

Desmit Dieva baušļi

(sākums 067)

7.bauslis

Tev nebūs zagst

Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un deva viņam īpašu vietu starp visām radībām. Cilvēks, tas ir Radītāja augstākais šedevrs. Neviens nevar uzdāvināt sev dzīvību un neviens nevar pats sev piešķirt talantus un spējas. Vai gan kāds no mums ir radījis debesis, uzcēlis kalnus, izveidojis puķes? To visu mēs esam saņēmuši no Debesu Tēva kā Viņa mīlestības apliecinājumu. Dievs mūs radīja un lika mums apzinīgi rīkoties ar šīs zemes dāvanām, lai mēs pār tām valdītu un tās lietotu nevis kā privātīpašnieki, bet visu cilvēku labumam. Dievs mūs radīja savstarpējai saskarsmei

ar Viņu un saviem tuvākiem. Tikai savstarpēji satiekot, mēs varam dzīvot un attīstīt savas gara dāvanas un talantus. Dzīvi mums piešķir Mīlestība mīlestības vārdā. Septītais bauslis mums māca uzvedību attiecībā ar savu tuvāko. Mums tiek atklāts, kā ikdienā vajag sadzīvot ar savu tuvāko, kā apieties ne tikai ar savu mantu, bet arī ar visas sabiedrības īpašumu.

Septītais bauslis mums stāsta par taisnību un mīlestību zemes dzīļu bagātību un cilvēka darba augļu pārvaldīšanā. Tas aizliedz atņemt un piesavināt sava tuvākā mantu, nodarīt tai bojājumus. Katram cilvēkam ir tiesības uz privātīpašumu, uz personīgo mantu, bet tas ir jāiegūst taisnīgā un godīgā darbā. Ja īpašums ir kopīgi lietojams, mums pret to ir jāizturas ar cieņu un nav jāizšķērdē.

Pret šo bausli cilvēks grēko tad, ja izdara zādzību, laupīšanu, krāpšanu, vandalisma aktu, pievāc atrastu mantu, ņem kukuļus utt. – citiem vārdiem – piesavina sev nepiederošo.

Bieži vien mēs sevi pārliecinām, ka ņemam tikai to, kas pieder mums, un tādā veidā attaisnojam paši sevi, un mums vairs nešķiet nepiedienīgi ņemt mums nepiederošu. Gadās, ka, ejot garām vīnogulājam, vienkārši tāpat noraujam vīnogu ķekaru un turpinām ceļu bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem. Mums šķiet – ja kādam ir bagātīgs vīnogu dārzs, tad mēs varam mazliet paņemt, neprasot atļauju. Tas ir vienkāršs piemērs, bet padomāsim, cik daudz darba vīnogulāja īpašniekam bija jāveic: cik reizes bija rītos agri jāceļas, lai augus aprušinātu, apmiglotu, aplaistītu un apgrieztu neražojošos zarus. Ja katrs garāmgājējs paņemtu sev kaut tikai vienu vīnodziņu, pēc pāris dienām saimniekam nekas nepaliktu. Ko gan viņa vietā justu mēs?

Nav pieļaujamas pat sīkas zādzības (piemēram, darbā), jo arī tās kādam nodara postu. Ja cilvēks savu bagātību iekrāj netaisnīgi, viņš sabiedrībai nodara lielu ļaunumu.

Pie zādzībām pieskaitāma arī nodokļu nemaksāšana, spekulācija ar kopīgo īpašumu peļņas gūšanai uz citu cilvēku rēķina, čeku, rēķinu un citu dokumentu viltošana savas bagātības vairošanai, netaisnīga darba algas aprēķināšana, krāpšanās tirdzniecības darījumos – cenu paaugstināšana, cerot uz pircēju neinformētību. Tāpat zādzība skaitās krāpšanās nodokļu maksājumos, ļaunprātība kopīgā īpašuma pārvaldīšanā, līgumu un solījumu nepildīšana. Nozagta manta nekad nekļūst mūsu īpašums, pat ja no zagšanas momenta ir pagājuši daudzi gadi. Mums

ir pienākums atgriezt nozagto lietu vai atmaksāt radušos zaudējumus. Tikai izpildot šo nosacījumu, mēs saņemsim grēku piedošanu (nepietiek grēksūdzē tikai atzīties zagšanas faktā). Gadās, ka blakus dzīvojoši kaimiņi gadiem ilgi strīdas par dažiem kvadrātmetriem zemes. Bieži vien aizmirstot, kurš uzsācis strīdu, viņi turpina naidoties.

Kā jau iepriekš tika teikts, mēs esam radīti, lai mīlētu Dievu no visas savas sirds un savu tuvāko kā sevi pašu. Patiesi dzīvot labi nozīmē darīt citiem tā, kā mēs vēlētos, lai citi darītu mums. Mēs dzīvojam noteiktu nosacījumu sistēmā. Līdzīgi kā pastāv noteikti nosacījumi ģimenes dzīvē, tā arī citos gadījumos ir jāievēro likumi un noteikumi, kuru gala rezultātā vienmēr uzvar taisnība. Septītais bauslis aizliedz rīcību, kura kaut kāda iemesla dēļ izraisa cilvēka paverdzināšanu, viņa personīgās cieņas aizskaršanu, rada cilvēku tirdzniecību vai to apmaiņu, uzskatot viņus kā precis.

Tieši šajā bauslī mēs sastopamies ar Baznīcas sociālo mācību tādos jautājumos, kā darbs, apkārtējās vides aizsardzība un attieksme pret dzīvniekiem; ekonomiskās un sociālās problēmas; valsts varas pienākumi, pilsoņa pienākumi utt.

Katrs godīgs darbs ir svēts, jo tas mūs dara par Dieva – pasaules Radītāja līdzstrādniekiem. Mums nav tiesību noniecināt nevienu darbu un atteikties darīt labas lietas. Cilvēkam savs darbs ir jāpilda godīgi un atbildīgi, cik vien tas ir iespējams. Ja kurš izvairās no darba, neskatoties uz to, ka ir spējīgs strādāt, tas dzīvo uz citu cilvēku rēķina, kas nozīmē – viņš grēko. Grēko arī darba devējs, kurš nemaksā darba algu saviem padotajiem. Valstij ir savi pienākumi un tā atbild par ekonomikas stāvokli. Mūsu – ticīgo kristiešu – uzdevums ir piedalīties valsts politiskajā un sociālajā dzīvē saskaņā ar Evaņģēlija mācību (piedalīšanās vēlēšanās u.c.).

Ārpus šīs bauslības nepaliek ne daba, ne dzīvnieku pasaule – viss tika radīts un iedots mums kā dāvana, par kuru mums ir pienākums rūpēties. Dievs uzticēja cilvēkam atbildību par visu radību. Viņš Dieva priekšā atbild gan par floru, gan faunu. Bet nav pieļaujams, ka dzīvnieki kļūst par tādas mīlestības objektu, kāda pieder tikai cilvēkiem. Ir sāpīgi skatīties, kā tiek tērēti līdzekļi dzīvnieku rotaļlietām, apģērbam un īpaši izmeklētai barībai tajā laikā, kad tik daudz cilvēku mirst no bada un aukstuma.

Septītais Dieva bauslis, tas ir mīlestības ceļš pie tiem, kuriem trūkst paša

nepieciešamā – pie nabadzīgajiem. Tas ir ceļš, kas mūs aicina uz darbību, mudina palīdzēt šiem ļaudīm viņu dzīves ceļos, kā arī atgūt cilvēcisko cieņu.

Mūsdienu pasaulei ir vajadzīgi kristieši, kuri ar savu dzīvi sniedz liecību par patiesu kristieša dzīves aicinājumu, kuri prot savu dzīvi veidot kā patiesi gaismas bērni, nevis tumsai piederīgie. Pasaulei ir vajadzīgas to cilvēku liecības, kuri nezoģ, neizšķērdē uzticēto īpašumu, nepazemo sava tuvākā godu un cieņu, nedod un neņem kukuļus, kuri ir godīgi mācībās – kontroldarbos un eksāmenos utt. Pasaulei vajadzīgi Dievu mīloši cilvēki, kuri otrā cilvēkā redz brāli un māsu; liecinieki, kuri pasaulei sniedz dzīvu Debesu Tēva atveidu, kura labestību un mīlestību atklāj arī šis bauslis. Ir jādzīvo tā, lai ar savu dzīvi varētu katram cilvēkam parādīt ceļu uz Patiesību.

Marta Pincelova

Iespējamie jautājumi pārdomām un diskusijām

1. *Kopīgi varam izlasīt Lk 19:1-10 un salīdzināt Zakeja dzīvi līdz tikšanās ar Jēzu brīdim un pēc tās. Pārdomāsim, kā izmainījās viņa dzīve. Tāpat padomāsim arī par savu dzīvi Kristū.*

2. *Viss rodas no mūsu vēlmēm. Par ko sapņojam, to arī gribam. Kopīgi palūgsimies 63.psalmu, lai mūsu vislielākā vēlēšanās būtu slāpes pēc Dzīvā Dieva.*

3. *Palīdzēsim apkārt dzīvojošiem. Ja, izlasot šo rakstu, es apzinājos, ka esmu pārkāpis septīto bausli, jāpacenšas izlabot nodarīto ļaunumu – jāatmaksā nodarītais kaitējums, jāsalabst ar savu tuvāko utt.*

4. *Palūgsimies par tiem, kuri apzog savus tuvākos, bet neapzinās nodarītā posta ļaunumu.*

Izziņas materiāls:

- Svētie Raksti (2.Mozus grāmata 20:15; 5.Mozus grāmata 5:19; Mt 19:18)

(turpinājums sekos)

LIECĪBAS

Lūgšanu tikšanās Latvijā

Gribu padalīties ar jums lielā priekā: pastāstīt par tikšanos, kas notika Rīgā, sv.Alberta baznīcā 5.- 6.novembrī. Pie mums ciemos bija ieradusies misionārmāsa Terēze un Marta no Medžugorjes. Tās bija prieka, lūgšanas un mīlestības dienas, kuras mēs Latvijā varējām izdzīvot līdzīgi kā Medžugorjē – Dievmātes lūgšanu un mīlestības skolā. Šajā skaista-

jā pasākumā piedalījās ap 300 cilvēku no dažādiem mūsu valsts nostūriem, kā arī viesi no kaimiņzemes Lietuvas. Mēs kopā lūdzāmies Rožukroni, dzirdējām daudzas brīnišķīgas liecības, piedalījāmies Svētajā Misē un Vissvētākā Altāra sakramenta adorācijā. Un, protams, mēs visi kopā dziedājām un klausījāmies tās jaukās dziesmas, kas pastāvīgi skan Medžugorjē, izcilā Daugavpils Jēzus Sirds draudzes

jauniešu grupas izpildījumā. Māsa Terēze mums pastāstīja par pašiem svarīgākajiem Miera Karalienes vēstījumiem un galveno Jaunavas Marijas aicinājumu – ticībā atgriezties pie Viņas Dēla Jēzus Kristus. Mēs uzzinājām, kā var izveidot lūgšanu grupas, kā kopīgi lūgties, palīdzēt un kalpot saviem tuvākajiem.

Lūgšanu tikšanās laikā katram no mums bija iespēja izlīgt ar Dievu Gandarīšanas sakramentā – pieiet pie grēksūdzes. Es nevarēju novaldīt prieka asaras, redzot un apzinoties to, cik stipri Dievs mūs mīl – virs mums bija atvērušās Debesis! Pateicos Visaugstajam un Miera Karalienei par šo tikšanos. Par sevi vēl varu piebilst to, ka mūsu ģimene nolēmām katru svētdienu pulcēties uz kopīgu lūgšanu.

Pēc šīs tikšanās cilvēki zvanīja un liecināja par brīnišķīgām pārvērtībām, ko viņu dzīvēs bija paveikusi Vissvētā Jaunava. Kāds vīrietis pastāstīja, ka līdz šai lūgšanu tikšanās viņu bija apņēmusi dziļa depresija, no kuras neredzēja izeju. Bet tagad viņa sirdī ir iestājies miers, viņš ir spējīgs vairāk lūgties.

Starp mums bija arī tādi cilvēki, kuri pie Grēksūdzes sakramenta piegāja pēc daudziem atsvešināšanās no Dieva gadiem, daži to darīja pat pirmo reizi dzīvē. Kāda sieviete telefonsarunā atklāti pastāstīja, ka pēc lūgšanu tikšanās krasi uzlabojās viņas attiecības ar māti – viņas izlīga savā starpā un tagad bieži savstarpējās sarunās piemin Dievmāti.

Cita sieviete liecināja, ka līdz šim kāju slimības dēļ bija spiesta lietot daudz medikamentu. Pēc tikšanās viņa ir spējīga brīvi staigāt, nekādas zāles vairs nav vajadzīgas.

Vēl kāds cits stāstīja, ka līdz šai tikšanās neprata lūgties. Tagad, kad viņam, tāpat kā visiem lūgšanu tikšanās dalībniekiem, Medžugorjes Dievmāmiņa uzdāvināja rožukroni, viņš ir nopircis sev Svētos Rakstus – Bībeli, sācis to studēt un cer iemācīties skaisto lūgšanu uz Dievmāti – Rožukroni.

Daudzi cilvēki ir nodibinājuši savas nelielas lūgšanu grupas un bieži pulcējas uz kopīgām lūgšanām.

Sv.Alberta baznīca, kurā noritēja lūgšanu tikšanās, ir liela un plaša, bet auksta, jo nav apkurināma. Viena no tikšanās dalībniecēm izteicās: „Mēs nedaudz pasalām, toties kādu laiku bijām Debesīs!”

*Franciska
Strode, Jelgavā*

Mani mīlie šīs avīzītes lasītāji!

Vairāk kā 2000 gadus atpakaļ Betlēmes kūtī piedzima mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus.

Toreiz pirmā šo noslēpumu uzzināja Marija, vissvētīgākā sieviete starp visām (sal. Lk 1:42,48).

Bet pirmie liecinieki bija ganiņi. Šodien šo lielo Noslēpumu zina un svin visa pasaule. Tikai ne visi vēl tic uz To, kurš par velti cilvēcei dāvā dvēseļu pestīšanu. Vēl ir dots žēlastības laiks, steidzies – nenokavē to!

Katrai atdzimušai sirsniņai uz Kungu Jēzu sirdī mīt Viņa lielā mīlestība arī uz tuvāko. Un katra sirds vēlas ar šo dāvanu padalīties. Arī es, mīlie šīs avīzītes

lasītāji, gribu padalīties ar šādu dāvanu: dziesmu, kuru saņēmu caur Svēto Garu. Vēlētos, lai mēs visi kopā varētu šo dziesmu dziedāt par godu mūsu Glābējam, Kungam un Kēniņam. Augstāk tiek publicētas notis un vārdi dziesmai „Betlēmes kūtī”, kura skan Dieva dāvētajā diskā „Gaisma no Debesīm”. Ja kādam ir vēlme to iegādāties, zvaniet man pa telefonu 29763454.

Betlēmes kūtī

Nina Apsīte
mūzika un vārdi

1. Tur, Bet - lē - mes kū - tī dus si - lī - tē sal - di Glā - bējs un
2. Tev pal - dies, Dievs Tēvs, ka Tu sū - tī - ji Dē - lu, Lai glāb - tu un

Ķē - niņš pār pa - sau - li šo. Dus si - lī - tē klu - si, raid' Ma - ri - ja
pes - tī - tu mūs mū - žī - bā. Lai ska - tī - tu Jē - zu mēs De - be - su

smāi - du Tam, Jo Ma - ri - ja zi - na, kā Dēls e - si Tu. Dus si - lī - tē
tro - nī, Lai kal - po - tu Jē - zum mēs go - dī - bā. Lai ska - tī - tu

klu - si, raid' Ma - ri - ja smāi - du Tam, jo Ma - ri - ja zi - na, kā Dēls e - si
Jē - zu mēs De - be - su tro - nī, Lai kal - po - tu Jē - zum mēs go - dī -

Piedz.
Tu. Pes - tī - tāj, Jē - zu, Tu e - si mums prieks!
bā.

Die - va Dēls vie - nī - gais, gais - mu kas nes! Gaišs ir šis va - kars, jo

Tu e - si klāt. Lai sla - vēts ir mū - žam Tavs svē - tais Vārds!

Gaišs ir šis va - kars, jo Tu e - si klāt. Lai sla - vēts ir

mū - žam Tavs svē - tais Vārds!

Lai Dievs Kungs Jūs visus bagātīgi svētī ar savu mieru un Svētā Gara prieku! Lai katrs izbauda bezgalīgo Kunga Jēzus mīlestību, ko Viņš iznesa caur Golgatas krustu.

*Ar cieņu un patiesu mūsu Kunga Jēzus
Kristus mīlestību –
Dieva necienīgā kalpone Nina Apsīte,
6.12.2010., pl.5.10*

Pr.Slavko Barbaričs OFM “Mīlestības skolā”

Mīlestība visu dara vērtīgu

„Mīlie bērni! Šodien es gribētu jūs aicināt strādāt Baznīcā. Es mīlu jūs visus vienādi un vēlos, lai ikkatrs darītu tik, cik viņš spēj. Es zinu, mīlie bērni, ka jūs to varat, bet nedarāt, jo jūtaties mazi un niecīgi šajā ziņā. Jums jābūt drosmīgiem un jādāvā Baznīcai un Jēzum ziedīni, lai visi varētu būt apmierināti. Pateicos, ka atbildējāt uz manu aicinājumu.” (31.10.1985.)

Mums nav attaisnojuma. Mēs katrs tiekam mīlēts ar to pašu neizmērojamo mīlestību. Mīlestība ir dzīves spēka un auglīguma avots. Tie, kas apzinās, ka tiek mīlēti, ir brīvi, drosmīgi, darbīgi. Viņi nebaidās no savām vājībām un citu kļūdām. Augstprātība viņus nemudina uz neattaisnojamo bezdarbību. Mīlestība necenšas atrunāties – tā darbojas. Tas, kurš mīl un tiek mīlēts, apzinās, ka visam, ko viņš paveic, piemīt ārkārtīga vērtība, jo mīlestība ikvienu darbu dara par kaut ko izcilu cilvēku un Dieva acīs. Viņš zina arī, ka labāk ir kļūdīties strādājot, nekā slinkojot izvairīties no kļūdām.

Tie, kuri nav iepazīnuši mīlestību, kas ir lielāka par viņu labajām vai sliktajām īpašībām, tie, kuri ir atalgoti par viņu labajiem darbiem, bet sodīti par savām kļūdām, vienmēr ir nedroši, saspringti, agresīvi. Viņi par katru cenu cenšas gūt panākumus. Viņiem trūkst prieka un miera. Sevi un citus viņi vērtē pēc redzamām sekmēm un cilvēku uzslavas. Uzslavas trūkums rada viņu sirdīs izmisumu un mazdūšību, nespēju rīkoties tālāk. Tādējādi mūsdienu dzīves veidā ir attīstījies liels ļaunums, no kura cieš daudzi cilvēki.

Marija ir Māte. Viņa visus savus bērnus mīl vienādi, tādēļ ikviens bērns ir aicināts atbildēt uz šo mīlestību un apzināti sniegt savu ieguldījumu, kā vien spēj un kur vien tas ir iespējams. Dzīve Baznīcā ir vienotības dzīve. Ikvienam tajā ir sava vieta, un ikviens šajā vietā ir neaizstājams. Neviens nevar mīlēt cita vietā. Mazie un lielie, jaunie un vecie, veselie un slimie, bagātie un nabagie,

mācītie un nemācītie – visi spēj piedalīties kopienas dzīvē, un līdz ar to šī līdzdalība ir ikviena pienākums.

Puķu pušķī ikviens zieds ir svarīgs. Nav svarīgāku un mazsvarīgāku ziedu, katram no tiem piemīt neaizstājama vērtība. Katram Baznīcas loceklim tas ir milzīgs prieks – pieņemt un īstenot šo patiesību! Kad tas notiks, cik daudz rūgtuma izzudīs no sirdīm, cik daudz ļaunu runu apkļūs, cik daudz cilvēku tiks dziedināti no mazvērtības sajūtas!

Vēstījums 13.11.2010.

Miers lai ir ar jums! Mani mīļotie bērni, šovakar ar kvēlām ilgām vēlos pateikt, ka mīlu jūs. Mani mīļotie bērni, kaut jūs atbildētu Man ar to pašu mīlestību, kas ir jūsu sirdīs, bet kas ir vēsta pret citām lietām, nevis pret Mani. Mani mīļotie bērni, ierādiet Man pirmo vietu jūsu dzīvēs. Mīliet, mīliet, mīliet viens otru, turpiniet sargāt viens otru ar lūgšanu... Ieklausieties klusumā, ieklausieties Manā balsī. Mani bērni, lai šis laiks jums ir prieka, miera, mīlestības un atgriešanās laiks. Padomājiet par to. Es mīlu un svētīju jūs. Miers lai ir ar jums. Esmu kopā ar jums un nekad jūs neatstāšu.

AICINĀM SVĒTCEĻOJUMĀ par Eiropas svētvietām laikā no 10.08. – 26.08.2011.

Maršruts:

Rīga – Čenstohova (Polija) – Insbruka (Austrija) – Milāna, Turīna (Itālija) – Barselona, Madride (Spānija) – Fatima (Portugāle) – Santjago de Kompostelo, Sansebastjana (Spānija) – Lurda, Tulūza, Bordo, Lizjē, St.Michel, Parīze (Francija) – Ķelne (Vācija) – Liheņa (Polija) – Rīga

Ceļosim ar guļamautobusu (sēdvietas ērti transformējamās horizontālā stāvoklī), kas nokomplektēts ar gultasveļu. Autobusā ir kondicionieris, virtuve un WC. Nakšošana autobusā, kā arī klostēru viesnīcās. Svētceļojumu pavadīs priesteris Māris Zviedris.

Dalības maksa - 270 Ls

Pirmā iemaksa 70 Ls līdz 20.12.2010.

Tālr.: 29193739 vai 65053334 (Līga)

“Lai priecājas to sirdis, kas meklē Kungu.
Meklējiet Kungu un Viņa spēku,
nepagurstiet vienmēr meklēt Viņa Vaigu.”

KLUSU ADVENTA LAIKU,
PRIECĪGUS ZIEMASSVĒTKUS
UN SVĒTĪGU JAUNO GADU VISIEM
MŪSU LASĪTĀJIEM!

TIEK ORGANIZĒTS SVĒTCEĻOJUMS:

uz Medžugorji

27.12.2010. - 04.01.2011.

(pateicībā Dievmātei par pavadīto gadu un svētības izlūgšana jaunajam gadam)
Tel. 29235405 (Maija)

BIEDRĪBA “MAZĀ TERĒZE” atgādina,

ka turpinās svētlītu, grāmatu, disku un citu reliģisko priekšmetu pasūtīšanu pa tel. 26672323 (Lilija) un e-pastu: lianma@inbox.lv
Pasūtījuma summa vēlama ne mazāka par 10 Ls. Klāt pasta izdevumi.

Nākošais Miera Karalienes lūgšanas saiets Rīgā

notiks 2011.g. 8.janvārī plkst.11.00
Sāpju Dievmātes baznīcā.

Atbilstoši pāvesta Urbāna VIII dekrētam un Vatikāna II koncila norādījumiem mēs informējam, ka izdevuma veidotājiem nav nodoma apsteigt Baznīcas slēdzienu, kas attiecas uz pārdabisko notikumu un vēstījumu raksturu, par ko ir runa šajā avīzē. Šis slēdziens ir Baznīcas, kam pilnīgi pakļaujamies, kompetentu autoritāšu rīcībā. Vārdi, tādi kā “parādīšanās”, “brīnums”, “vēstījumi” un tml., šeit ir parastas cilvēku liecības nozīmē.

“Miera Karalienes Atbalsis” internetā:
www.ecodimaria.net/eco/latv.pdf
Vēl derīga informācija par Medžugorji adresēs: katolis.eks.lv
www.crownofstars.blogspot.com
www.medjugorje-bz.org
www.medjugorje.hr

“Miera Karalienes atbalsis”

Kultūras laukums 15, Viļāni,
LV-4650, Rēzeknes rajons
Tel: (+371)28336385
e-mail: atbalsis@inbox.lv
Avīze iznāk reizi mēnesī.

Lai to saņemtu, ir jāuzraksta redakcijai vai jāpiezvana pa tālr.: (+371)28336385

Avīze tiek izdota ar ziedojumu atbalstu.

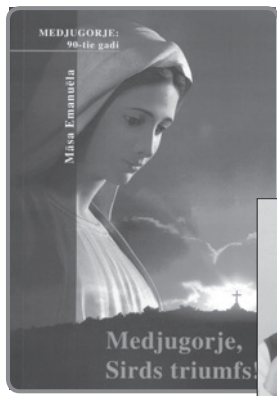
Savus ziedojumus varat sūtīt:
Biedrība „Medjugorjes Dievmātes centrs”,
Latvijas Krājbanka,
BIC (kods) UBAL LV2X
IBAN (konts) LV25 UBAL 1900 1264 4200 1
vai avīzes redakcijai.

Pateicamies visiem ziedotājiem!

Izdevējs:

Biedrība „Medjugorjes Dievmātes centrs”
Reģistrācijas apliecība Nr. 50008102591
Oriģinālizdevuma redaktore:
m.Stefania Consoli,
Villanova Maiardina, Italia
Latviešu izdevuma redaktore
un atbildīgā par tekstu: Emīlija Cvetkova

“Lai Bērns Jēzus ir kā zvaigzne, kura mūs vada
caur tuksnēsi – šīs pasaules dzīvi.” (Sv.t.Pio)
Villanova Maiardina, 13.decembrī

1996.gada 25.marta vēstījums

„Mīlie bērni! Aicinu, lai jūs atkal no jauna izlemtu mīlēt Dievu vairāk par visu. Šais laikos, kad, patērētāju gara pārņemti, cilvēki aizmirst, ko nozīmē mīlēt un cienīt patiesās vērtības, es jūs, mīlie bērni, atkal no jauna aicinu savā dzīvē pirmajā vietā likt Dievu. Neļaujiet sātanam pievilt jūs ar materiāliem labumiem. Izvēlieties, mīlie bērni, Dievu, kurš ir Brīvība un Mīlestība. Izvēlieties dvēselei dzīvību, nevis nāvi. Bērniņi, šajā laikā, kad jūs pārdomājat Jēzus ciešanas un nāvi, aicinu jūs izšķirties par dzīvību, kura ir uzplaukusi Augšāmcelsšanās brīnumā, un lai jūsu dzīve šodien kļūst atjaunota caur atgriešanos, kas jūs aizvedīs mūžīgā dzīvē. Pateicos, ka esat atsaukušies manam aicinājumam.”

KOLETES KALPOŠANA

„Krūšu vēzis vēlīnā stadijā” – profesors Žoļē nolika Koletes analīžu rezultātus un viņas vīram Krišam paziņoja, ka Kolette jāoperē pēc iespējas ātrāk.

Tas bija liels šoks gan viņas ģimenei, gan Svētību kopienai (Tā ir laju kopiena, kuru 1973.gadā Francijā nodibināja precēts diakons Efraims Kruasāns. Šodien visā pasaulē pastāv 65 mājas.), pie kuras viņa piederēja. Kolette bija jauna un skaista sieviete, tik pilna dzīvības un enerģijas...

Pēc operācijas Kolette uzsāka garu un sāpīgu krusta ceļu. Metastāzes aizsniedza arī citus orgānus. Ar katru dienu viņa kļuva aizvien vājāka. 1994.gada februārī kopā ar Krišu viņi nolēma veikt kādu neprātību: neskatoties uz Koletes kritisko stāvokli, viņi atbrauca uz Medžugorji. Viņa gandrīz nespēja nostāvēt. Medžugorjē stiprs kakla iekaisums vēl vairāk visu pasliktināja, un Koletei bija jāpaliek gultā sešas dienas no astoņām, ko viņa tur pavadīja. Viņai, kas bija sapņojusi par lūgšanām kalnos un vēlējusies satikt Vicku! Kolette visu bez žēlošanās novēlēja Dievmātei.

Bet viņu gaidīja pārsteigums: Vickai pastāstīja par situāciju, un viņa aizsteidzās uz Koletes istabu. Vicka ilgstoši lūdās par viņu savā parastajā vienkāršībā. Čukstot svētības horvātu valodā, viņa turpināja uzmundrinoši smaidīt Koleti. Atstādama istabu, viņa noskūpstīja Koleti un sacīja: „Neraizējies, Dievmāte ir vienmēr ar tevi!”

Mēs, joprojām neizprotot Dieva plānus mūsu dzīvē; plānus, kas ir daudz skaistāki par mūsējiem, cerējam, ka Kolette tiks dziedināta, un bijām vīlušies, uzzinot, ka viņas stāvoklis strauji pasliktinās.

Koletes ciešanas kļuva nepanesamas, neskatoties uz visām zālēm, ko piedāvā mūsdienu medicīna. Tomēr viņa pārsteidza visus. Kolette bija tik neticami mierīga un priecīga, pat visgrūtākajos brīžos savā ceļā pretī nāvei. Kopš ceļojuma uz Medžugorji viņa bija pilnībā iegremdējusies Dievmātes svētībā, šķita pat, ka šī žēlastība ar katru dienu padziļinās un pārvērš Koletes seju.

„Pēc Vickas lūgšanas Vissvētā Māte nekad nav atstājusi mani, pat ne uz sekun-

di,” kādu reizi viņa man sacīja. „Viņa pati iemācīja man, kā ciest vienībā ar Jēzu, tāpat kā to dara Viņa. Jūs neticēsiet, ja teikšu – jo vairāk es ciešu, jo ciešāk saistīta ar Jēzu jūtos. Vislielāko ciešanu laiks ir arī dziļa prieka laiks. Es izjūtu patiesi dievišķu prieku, kuru nevaru jums aprakstīt. Es izjūtu sevī Viņa prieku par dvēseļu pestīšanu. Tas ir vienreizēji! Redzot mani šādā stāvoklī kā nabaga slimnieci uz gultas, neviens neticētu, ka esmu laimīgākā sieviete virs zemes!”

1995.gada jūlijs: gals bija tuvu. Viņas nabaga sagrautais ķermenis vairs nespēja ilgāk izturēt. Koletes ģimene pulcējās ap viņu kopā ar visiem, kas viņu mīlēja, un čukstēja viņai ausī parastās lietas: „Kolette, kad nokļūsi tur augšā, neaizmirsti...” Kolette gatavojās aiziet ar svēto Mariju, mierā, kā cilvēks, kas savā dzīvē bija atdevis visu, kas tam bija, un pat vēl vairāk.

Pirms dažiem mēnešiem adorācijas laikā (viņas istabā stāvēja Vissvētākais Sakraments) Jēzus bija parādījis Koletei, kā izskatīsies viņas ierašanās Debēsīs. Viņa redzēja, kā izredzētie pārplūst ar prieku, kad viņa ienāk ģērbusies brīnišķīgā baltā tērpā. Viņa bija visskaistākā sieviete, unikāla sieviete, un Jēzus pienāca, paņēma viņu savās rokās un viņi sāka dejot, dejot...

Tomēr 1995.gada jūlijs vēl nebija Dieva izvēlētais laiks, jo pretēji visu medicīnu prognozēm Kolette neaizgāja vis, bet gan atguva jaunu pārdabisku enerģiju. Kas bija noticis?

Uz nāves sliekšņa Koleti „apmeklēja” Marta Robēna, kura jautāja, vai viņa būtu ar mieru dzīvot vēl mazliet ilgāk, lai kalpotu kā „mīlestības krustā sistā” (Šo jēdzienu lietoja Jēzus, lai paskaidrotu Martai Robēnai viņas aicinājumu un misiju: „Tu būsi mana mazā, mīlestības krustā sistā dvēsele” (1929).) dvēsele, palīdzot savas kopienas brāļiem un māsām. Kolette nebija neko daudz dzirdējusi par Martu Robēnu, tomēr ar šo vizīti aizsākās apbrīnojama sadarbība starp šīm abām dvēselēm. Vai tad Kolette nebija upurējusi savu slimību un dzīvību par brāļiem un māsām kopienā?

Drīz vien parādījās taustāmas zīmes, kas liecināja par šo līdzjutību pret dvēselēm. Nākošo dienu laikā Kolette piedzīvoja tik intensīvu līdzjutību pret ikvienu, ka nevarēja pati sevi pazīt. Tā nebija viņa! Dziļi ieskatoties katrā sirdī, viņa kā uz ekrāna redzēja visas brūces un visās detaļās arī apstākļus, kas tās bija izraisījuši. Viņa pat redzēja, dzirdēja un izjuta vārdus un slepenās domas, kas bija vecākiem, ieņemot bērnu. Viņa redzēja bērnu vēl mātes klēpī, bērniņa ārkārtīgo mīlestības apziņu, neskatoties uz savu mikroskopisko lielumu, un juta arī to, kā šī mazā dzīvība pārdzīvo katru mīlestības trūkumu, konfliktus, nešķīstību un dažos gadījumos pat vecāku atstumšanu. Bērniņš apzinās visu un – ak, cik asi!

Kolette elsoja no bēdām, bet asaras, kas plūda, nebija viņas; viņa izjuta, ka tā ir Dievmāte, kas raud viņā visu šo siržu priekšā, siržu, kas tika mocītas un plosītas pat pirms piedzimšanas. Tā bija Vissvētā Māte, kas raudāja, redzot izkropļotos un neveiksmīgos ceļus, ko bērni vēlāk uzsāka savu pirmo un visdziļāko brūču dēļ.

Tad Kolette sāka kalpošanu, kas nekad agrāk nebija pieredzēta: lūgšanā viņa stāstīja cilvēkiem to, ko Dievs viņai bija parādījis (Šī harizma nāk kopā ar atziņas un praviešanas harizmu, kā norādīts Bībelē. Piemēram, pravietis Nātans devās satikt Dāvidu un, lai panāktu, ka viņš atgriežas, Dieva uzdevumā izstāstīja viņam to, ko Dāvids bija izdarījis (2 Sam 12:1-15). Protams, tam nav nekā kopīga ar zīlēšanu, kad cilvēks izmanto fotogrāfijas, kafijas biezumus, svārstus, kārtis utt. kā līdzekļus, lai sazinātos ar gariem. Patiesībā viņi sazinās ar ļaunajiem gariem (ne ar Svēto Garu!).), un norādīja precīzus brīžus, kad bērniņā viņi bija atteikušies no dzīvības, no Dieva, no mīlestības, it kā cenžamies pasargāt sevi no atteikšanās, kurai par upuri bija krituši. Bet viena lieta ir redzēt, un pavisam cita – dziedināt! To, ko nevarēja panākt 20 psihoanalīzes gadi, t.i., uzcelt kādu atkal uz kājām, Kolette kā Dieva instruments spēja paveikt, cilvēku satiekot vienu vai divas reizes.

Kā strauja upe no viņas izplūda Jēzus un Marijas līdzjūtība, un dziedināšana sākas (Es pati piedzīvoju šīs harizmas iedarbību. Jau 30 gadus es nespēju aizmigt bez miegazālēm, jo cietu no šausmīga bezmiega. Kolete redzēja, ka to nebija izraisījuši fiziski cēloņi, bet tas bija spiritisma seansu rezultāts, kuros es biju piedalījusies, kad biju jaunāka, vēl pirms savas atgriešanās. „Tādā veidā ir ienācis Ļaunais, un viņš joprojām ietekmē Jūsu miegu. Viņš cenšas Jūs novārdzināt un iznīcināt,” viņa sacīja man. „Viņš ir nikns, ka Jūs esat aicināta nest Jēzu un Mariju tiem, kuriem saskaņā ar viņa nodomu nekad tas nebūtu bijis jādzird.” Kolete lūdzās, un divu mēnešu laikā gan bezmiegs, gan miegazāles jau piederēja pagātnei.)

Vienīgi Dievs zina, cik daudzas augšamcelšanās notika Koletes istabā. Mēs gājām apciemot viņu, un aiz viņas smaida, viņas humora izjūtas, prieka un pacietības mēs saskatījām svēto Mariju. Mēs atradām Māti mūsu dzīvēm, Māti, kas mūs piespieda pie savas sirds un deva jaunu dzīves garšu un patieso identitāti, kuru bijām zaudējuši (Kolete veica savu kalpošanu ar sava garīgā vadītāja piekrišanu, kurš pārliecinājās par saņemto žēlastību autentiskumu.).

Pēc astoņiem mēnešiem, 1996.gada 2.martā (mēneša pirmajā sestdienā) Kolete beidzot iegāja Debesīs. Nāves brīdī pie viņas bija vīrs Krišs kopā ar abiem viņu bērniem un kopienas māsa. Kolete vairs nespēja parunāt, bet viņa joprojām dzirdēja. Pie viņas gultas klātesošie sāka skaitīt Rožukroni. Pirms Augstās Godības daļas pēdējā noslēpuma – Marijas kronēšanas Debesīs, māsa Katrīna sacīja Koletei: „Kolete, tagad tu vari iet! Tur augšā Viņi gaida tevi!”

Un Kolete mierīgi pārstāja elpot; tajā pašā brīdī viņa atstāja viņus.

Šodien viņa turpina darboties mūsu vidū, tikai citā veidā. Viņa ir pieejama visiem, kas lūdz viņas palīdzību. Par laimi viņa zina, ka mums Dieva visskaistākās lietas vienmēr vajag redzēt savām acīm, pieskarties ar rokām un dzirdēt ar savām ausīm. Tāpēc, tikko sasniegusi Debesis, viņa jau sāka uzrunāt citas, Dieva sagatavotas sirdis, lai tās pārņemtu viņas neticamo kalpošanu.

Jā, ja mēs rūpīgi laistīsim un kopsim žēlastības, ko saņemam Medžugorjē, Dievmāte liks tām izaugt un nest tādus augļus, kā šie. Kāds apsoliņums mums visiem! Jo Kolete neko citu nedarīja, kā vien labā augsnē uzņēma Dievmātes svētību.

KĀDS NO KOLETES AUGĻIEM

„Grēkā māte mani ieņēma,” (51. psalms) Fabjēna aizvien atkārtoja pie sevis, „bet mana Māte ir Bezvainīgi Ie-

ņemtā.” Viņa dzirdēja šo frāzi Lurdā 1994. gada oktobrī un kopš tā laika nepārstāja to atkal un atkal apsvērt savā prātā. Viņai bija neskaidra nojausma, ka aiz šīs vienkāršās frāzes slēpjas kāda liela patiesība un glābšanas riņķis dzīvei.

Fabjēnai bija 25 gadi. Viņai bija apnicis ciest: viņas iekšējais nemiers nekad nerimās. Viņa vēl arvien nebija atradusi savu identitāti. Viņai bija sāpīga izjūta, ka viņa ir neīsta. Pilnīgs pašapziņas trūkums sabojāja visas viņas attiecības. Fabjēna baidījās, kad uz viņu skatījās, un patoloģiskā kautrība ietekmēja viņas uzvedību. „Tik nesabiedriska, cik vien var būt,” viņa ar rūgtumu raksturoja sevi. Fabjēnas uzstādītā diagnoze bija pilnīgi pareiza: viņa bija uzbūvējusi sev apkārt cietoksni.

Vairāku apciemojumu laikā viņa iepazīstina Koleti. Pirmajā reizē, kad viņas kopā lūdzās, Fabjēna brīnījās: „Kāpēc Kolete tik daudz runā par sv.Hieronīmu? Un, starp citu, kas viņš vispār tāds ir?”

„Sv.Hieronīms,” Kolete sacīja viņai, „bija atdevis Kungam visu, izņemot savu grēku.”

„Kā tad svētais varēja neizsūdzēt savu grēku?” Fabjēna apjukusi brīnījās. „Un kāds tam sakars ar manu problēmu?”

Sekojošā Koletes padomam, Fabjēna nolēma doties uz Medžugorji. Kad viņa atgriezās, notikumi paātrinājās. Lūgšanas laikā Kolete redzēja Fabjēnu „amnēzijas maisā, atsakoties iznākt no tā ārā.” Viņa zināja par Fabjēnu tikai 2 lietas: viņas vecāki bija zaudējuši 2 gadus vecu meitiņu, bet Fabjēna bija ļoti gaidīta un piedzima gadu pēc pirmās meitiņas nāves. Tad Kungs atklāja Koletei visu, un viņa tika pie lietas būtības. Vecāki patiesībā negaidīja Fabjēnu kā otru bērnu – unikālu un īpašu. Viņi griebēja, lai Fabjēna *aizvieto* pirmo meitu. Viņi vēlējās atgūt meitu, ko bija zaudējuši. Kolete tika vēl tālāk: viņa paskaidroja Fabjēnai, ka jau mātes klēpī viņa bija sacēlusies pret vecākiem šī iemesla dēļ; viņa atteicās piedzimt, viņa sacīja *nē* dzīvei. Turklāt viņa arī atteicās būt par meiteni.

Tiklīdz Kolete izstāstīja Fabjēnai, ko viņa bija piedzīvojusi un izcietusi mātes klēpī uzreiz pēc ieņemšanas, Fabjēna nekavējoties piedzīvoja dziļu dziedināšanu. (Pilnīga izsūkuma brīžos Kolete vienmēr domāja par šīm dziedināšanām. Tās sniedza brīnišķīgu mierinājumu tad, kad kalpošana dvēselēm no viņas prasīja aizvien vairāk un vairāk.)

Nedēļu vēlāk Fabjēna atkal gatavojās doties uz Medžugorji. Kolete piezvanīja viņai un ieteica: „Kad būsi tur, aizej un atrodi priesteri, lai izsūdzētu šo grēku.”

Fabjēna ļoti satraucās... Cik dīva ideja! Kā lai viņa paskaidro priesterim, ka ir grēkojusi mātes klēpī, atsakoties no dzīvības?

„Tu iesi un satiksi tēvu Slavko,” sacīja Kolete. „Viņš sapratīs.”

„Iešu... Neiešu...” Fabjēna daudz cīnījās ar sevi ceļojuma laikā. Medžugorjē kāds kanādiešu priesteris, kas pirmajā dienā celebrēja Misi, sprediķī teica: „Kā Kungs lūdza sv.Hieronīmam, dosim arī mēs Viņam to, ko Viņš visvairāk vēlas – mūsu grēku!” Fabjēna nespēja noticēt savām ausīm. Viņas gars pamazām ieraudzīja gaismu, un viņa spēja saprast, kādēļ frāze „Grēkā māte mani ieņēma, bet mana Māte ir Bezvainīgi Ieņemtā” turpināja atgriezties pie viņas. Tagad bija viņas kārta darīt to, ko Kungs bija lūdzis sv.Hieronīmam.

Tā nu viņa devās pie t.Slavko ar savu grēksūdzi, un tā sekmēja pilnīgu iekšējo dziedināšanu. Piedošana un žēlastība atvēra viņas sirds vārtus, un tajā ielija pilnīga dzīves pieņemšana. Pēc visiem šiem briesmīgajiem gadiem, kurus viņa pavadīja tumšā tunelī, dzīvodama kā zombijs, Fabjēna beidzot sajuta prieku par to, ka redz Kunga roku pār sevi. Viņa sāka apzināties, ka Kungs tagad var izpildīt dievišķos plānus, ko bija paredzējis attiecībā uz viņu, ka viņa ir tā vēta. Savā sirdī viņa zināja, ka tika radīta, mīlēta un izvēlēta unikālā veidā. Visas problēmas, kuras izraisīja sajūta, ka viņai ir jāaizvieto kāds cits, pilnīgi pazuda.

Fabjēna beidzot saprata, ka ir dzimusi no Dieva un ka patiesais avots, patiesās viņas dzīves saknes ir daudz spēcīgāk iedēstītas Tēva mātišķajā klēpī, nekā viņas zemes mātes klēpī. Viņa sāka atklāt savu Radītāju! Viņa sāka citādi elpot, un viņas izdziedināšana bija uzskatāmi redzama visiem: noslēgtā, nepieejamā, vienmēr drūmā Fabjēna bija kļuvusi par saprotošu jaunu sievieti, pilnu līdzciecības un miera. Tagad saukt viņu bija īsta dāvana.

Bija divas lietas, ko Kolete nezināja par Fabjēnu. Vai vēlaties tās uzzināt?

1. Tajā pašā gadā Fabjēna bija saņēmusi sv.Hieronīmu kā savu aizstāvi. (Viņai tas bija licies dīvaini – gandrīz nepazīstams svētais!)

2. No brīža, kad viņa bija iegremdējusies Lurdas Dievmātes mātišķajos ūdeņos (jūs jau pazīstat tos ledainos baseinus...), līdz brīdim, kad Medžugorjē piedzīvoja atdzimšanu, šo jauno piedzimšanu caur Koletes lūgšanu, bija pagājuši tieši deviņi mēneši.

Starp cilvēkiem, kuriem bija palīdzējusi Kolete, Fabjēnas gadījums nebūt nav pats ekstrēmākais, ja ņem vērā visus tos bērnus, kuri nebija mātes gribēti vai kuriem bija jāsaskaras ar pilnīgu noraidījumu. Šajās brūcēs sakņojas daudz dziļa izmisuma, hroniska satraukuma un psiholoģisku barjeru, kas kļūst par īstām problēmām. Bet katrai mūsu bēdai Dievs ir sagatavojis savu žēlastības darbu, un Viņš ir paslēpis to savas Mātes Bezvainīgajā Sirdī... Tad nu izmantosim to pilnībā!